

հարու տնկարող ըլլային, մանաւանդ

դիտել զի քանակախաբէ էին այդ պատ-
ճախն ընթերցումները: Եւ ինչպէս
յամբարտ լինելով երկամբ լեւորտ հա-
յոք կը գնանգաւանի, ըսելով «Եղբայր
սո՛ւրջաւ ժամերդ լինէ ինչ է, այդպէս
միջնեւս ի՞նչ հարկ կայ, թո՛ղ մի
կեց. քան ապաստ կարգան», կրեալ
տունընդ տնոյ այ ժամանկ պիտի գո-
նըք. մենք էրպէս պիտի գուսարկեմ
մտ գրաստունը, կայ ըլլալով բան է՝
հա այսպիսի խօսքերով կ'ուզեն ժո-
ղովքը զոտարկել:

Պրեմիան ուղարկած մասը հայտնակերպելու և անոնիմ շերտառանդուծվելը բարատրեկ է թայց մոլորությունը այնքան բավ յարած է իր եկեղեցւոյն, այն աւր քաջաշարատր ընկերացածներէն տ մը անդամ էուղը կծածտուէ և իր ջանկարչաւտան նախնայց յորինած Գեցցուծվելքք այն աատրճանն տիւնն է:

որ ծննդաբանք սեղանի գոգը բռնած է. եւ ինքն մէկը յանդգին դրացին որ կարգաւորու ամենին առաջ կնք բարձրէ (*): Սակայն միւս կողմանէ աստիճան ալ չէ որ թէ՛ ամառ եւ թէ՛ ձմեռ մողովորդը զատապարարներէ մինչեւ կէս օր եկեղեցին մնալու, ասոր քաղաքէ եւ ճար օր խորհրդէ, ինչ անշուքի, զխառն, մի միայն ժամկէտով թիւնալէ ժամանակ սկսելով եւ ժամանաւան վերջացնելով: Մենք այս բանը չգիշերք. ու եկեղեցւոյն հնազանդեալեց իւր զօգնենք որ եկեղեցին մնալ զապանդի: Խառն կ'ապանդէ որ օտար լիովորդը դայ եւ վերջը սկսելով, ու այնչափով: համար ժամկէտով թիւնալէ ամառանկէնք վրիթը կնք, առանց անտառաւ թէ՛ ասով չարաբար կը մտնայնել, նախ ասա խառնել եւ ապա անտառաւ խառնել, վասն զի զիւրեքայն ժամկէտով թիւնը իր ժամանակին ժամկէտով յառաօտան դէմ եկելու եւ կ'ընկնէ: Եւ կ'սկսինք աղօթիքել, սիրտ լեւա՛ղ ասալ:

«Յնչկապուր ի գիւրերի զանաւ զո, Տէր,
«Ո՛ր գիւրերի նախարարացու գէտեա մեր
Սարկապուր կը աւանդէ, Տէ՛ր,
«Գոնացարու գիւմարն ի գիւրերային
ժամաւ յայտնուիւ
«Զ՛նացում գիւրերի խաղաղաւու-
ւեամբ անցուցանել ի Տնտան խնդ-
րեսցու»
Ժամաբար քանանան կը խնդրէ
«Տուր մնդ, տըր, ապաղանք գլբեղ,
նմանացում գիւրերի խաղաղութիւնեմ
անցուցանել»
Այս սրտառու շողօղքները լիովա-
սաւ գիւրերուն ուղղութեւ յարկնա-
նայտիս ժամանակ մը կ'ընենք, երբ
բողէն սրբեր ծաղած է՝ և այս առա-
ւել ուղիղ սրտով աղօթում չենք ըլ-
նար, իր այս միջոցին անդունդ մէջ
ձմարկի նման կը նմենք ու կը խոր-
ջանք միշտ Աստուծոյ պաշտօնեան կը
ըլլայ «Զարկիք և մի ննչէք, նման լի-
նար կուտի նրբէ՛ր»
Արդ, գիտնե՛ք որ Հայ եկեղեցւոյ
ժամանապաշտիւնք օրական իմր ժամե-
ւոյ լաւմանած են, ըստ թուոյ իննեկ
դասականքով լիւնելու երկրային զարթոյթ-
ման և կամ իմր ժամուն (ճայու եւ

ԵՄ. ԽՄԲ. — Մենք առանկ մարդիկ,
տեսած չունինք հիմա:

—Ո՛չ, իրեն համար գնեց :

Գործն է որ հիշեցայ խելից հասցնելու։
— Բայց համարա՞լիք կ'ան չհասնա՞ն
լիք անց կ'այա, եւ անոր խելիկէն տէր
եմ հիմա եւ պարտն Պօլօսէ եմ, մինչեւ
որ Ստեփանիս հասնիմ։
— Թէ՛նէ Գործնուք բան մը չհամալլ
ցայ, բայց ինչ է, Պօլօսէն ինչ է
զառ սովանա՞ն։
— Ինչ կ'ուզէ՛ք մը ըլլա՞ն, հիմ է
լամ անտուրիս մէջ կը քնանայ խնով։
— Ինչ կ'ընէ՛ք, գոյեց մըր Մօսալ
թնս տաղէնց ցատկէնով, անտուրէ Կ՛
զնեսա՞ն մէջէն է։

—Ո՛ր, ցամաքը մնաց:
—Հապա՛ պարսն Պօլոթի՛ն:
—Ախիկիս մտառակին մէջ՝ մէկի մէջ
կը քննադատէ հիմա:
Լալաւէտի տղայ յայտնութիւնը հի-
ցում աղբիւր Անգլիացիկն, որ մա-
խաւած էր երեսնամեակի խորանակե-
լիսէան ու ճարգիկութիւնէն լրացաւ: Պօլ
տիքի նման կառուցող՝ հակառակորդ
Դեղեղն մտառակին մէջ կը թխեց ու
շարք տեղ թե՛ր կապուց շարժեաւ: Պօլ
տիքն առնուով:

(Շարունակելի.)

